

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

ถึงนิพพานเมื่อไรตายได้เลย

เมื่อวานนี้ก็เอาอาหารไปให้โรงพยาบาลภูเรือ ภูเรืออยู่ลึกๆ กันดารมาก ส่วนมากเราเอาอาหารไปให้โรงพยาบาล จะไปตามที่อย่างนั้นแหละ เช่น ภูหลวง ภูเรือ ห้วยขาแข้ง ลึกๆ ภาคเราเป็นภาคคนจนไม่มีเงินมีทอง แต่การเจ็บไข้ได้ป่วยมันไม่เลือกคนมีคนจน มีได้ด้วยกัน เมื่อมีได้ คนมีคนจนก็ต้องจำเป็นด้วยกัน วิ่งเข้าสู่โรงพยาบาล โรงพยาบาลก็เป็นสถานที่สงเคราะห์ มีไม่มีก็ต้องสงเคราะห์กันไป อย่างภาคอีสานเหล่านี้ โรงพยาบาลไหนก็มีแต่คนจนๆ เข้าไป เพราะอยู่สถานที่คนจน หมอก็ต้องดูแลรักษา เครื่องที่จะตอบแทนกันไม่มี มีแต่คนจนกับไข้เต็มตัวเข้าไป แล้วก็ไม่มีอะไรที่จะติดโรงพยาบาล เป็นเครื่องอุดหนุนโรงพยาบาลพอจะมีอายุสืบต่อเกี่ยวกับคนไข้ทั้งหลายต่อไป มีแต่คนจนมาก

เพราะฉะนั้นโรงพยาบาลต่างๆ มาเราจึงเตรียมพร้อมเสมอด้วยเราคิดทุกอย่างแล้วไม่ใช่สักแต่จะให้นะ เราคิดทุกอย่าง โรงพยาบาลนี้ไม่อดไม่อัน มาเท่าไรโกดังนี้เต็มเอี้ยดๆ อยู่ตลอดเวลา ไม่ให้เคลื่อนคลาดด้วยสิ่ง ที่ไหนไกลที่ควรจะให้พิเศษ จังหวัดไหน เช่น อุตรดิตถ์ ๑ โคราช ๑ อุบล ๑ สามจังหวัดนี้ไม่ว่าจะโรงพยาบาลใดมาให้พิเศษด้วยกันทั้งหมด เพราะระยะทางไกลพอๆ กัน ทางชัยภูมิคู่มืออยู่สองโรง ภัคดีชุมพลกับเทพสถิต อันนี้ไกล ถ้าเทียบโคราชเลยโคราชไปสูงเนิน สีคิ้ว โนน เราดูเข็มไมล์ อันนี้ก็ให้เป็นพิเศษ นอกนั้นให้เสมอกันหมด เหมือนกัน ไม่ให้ยิ่งหย่อนกว่ากัน

โรงไหนมาๆ วันละ ๔ โรง ๕ โรง สามโรงเป็นพื้นแหละ ๓ โรง ๔ โรง ๕ โรงเป็นประจำ สูงสุด ๙ โรง วันหนึ่งสูงสุดอยู่แค่ ๙ โรง เราชนของเอาไว้เต็มเอี้ยดๆ เรามีพอช่วยได้เราช่วยอย่างนี้แหละ เพราะสมบัติที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมา เราไม่คิดว่าอะไรมีเป็นของตัวเอง มีแต่เพื่อโลกๆ ทั้งนั้น เพราะเรานี้เต็มอยู่แล้ว เห็นไหมพระจะตาย เพราะอาหารท่วมปากท่วมท้อง คนที่เขาทุกข์เขาจนมีขนาดไหน มากยิ่งกว่านี้ก็ร้อยก็พันเท่า เราต้องคิดอย่างนั้นซิ นั่นละธรรมชาติต้องคิดกว้างๆ

ถ้ากิเลสคิดแต่แคบๆ กว้านเข้ามาหาตัวเองๆ ไปที่ไหนตีบันอันทู้ แม้เพื่อนฝูงก็ไม่มี เวลาเป็นก็ไม่มีเพื่อนฝูง ตายแล้วคนไปเผาศพก็หยาบแหมมๆ นั้นแสดงถึงน้ำใจผู้ตายเป็นคนคับแคบตีบันหรือคนกว้างขวาง นี่ละธรรมชาติไปที่ไหนเป็นอย่างนั้นนะ ธรรมไปที่ไหนให้ความสุขแก่โลก แต่กิเลสไปที่ไหนมีแต่กวันๆ ตีบันอันทู้ แต่โลกก็ชอบกันนัก

เรื่องของกิเลส ตีบตันอันตู้ชอบกันทีเดียว ไม่อยากให้แต่อยากเอา อยากเอาคือกิเลส อยากให้คือธรรม ไม่อยากให้แต่อยากเอา

ถ้าไม่มีธรรมบ้างเลยนี้โลกนี้อยู่ด้วยกันไม่ได้นะ นี่เพราะธรรมแหละพอยู่ด้วยกันได้ จึงให้พากันเห็นคุณค่าของธรรม มีมากมีน้อยเฉลี่ยเผื่อแผ่กันไป มนุษย์เราอยู่ร่วมกันต้องอาศัยพึ่งกัน ตั้งแต่เศรษฐกิจมาหาคนทุกชั้นคนจนอาศัยกันทั้งนั้น เศรษฐีก็คนจนหนุนคนจนอยู่ได้ก็เพราะเศรษฐกิจเลี้ยงดู เหมือนพ่อแม่กับลูกนั้นแหละ นี่ละความเสียสละเป็นความกว้างขวาง ไปที่ไหนๆ ไม่ขาดแคลน มันหากเป็นอยู่ในนั้น ความดีทั้งหลายที่สร้างมา นี่เข้าอยู่ในจิต เป็นแม่เหล็กอยู่ในจิต แม่เหล็กที่ดึงดูดเข้ามาเพราะอานิสงส์แห่งการเสียสละๆ เข้ามาในนั้น กระจายออกไปๆ ถ้าเรื่องความตีบตันอันตู้ไปไหนปิดทางตัวเองๆ ให้พากันจำเอาไว้

พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว หาไม่ได้อีกแล้ว นี่ได้พิจารณาค้นคว้าโดยทางขึ้นเวทีเลยถึงได้ทราบชัด หมอบ กราบพระพุทธรูปเจ้าอย่างราบ ไม่มีเงาไหนที่จะค้ำท่านได้เลย ไม่มีจริง ๆ หมด รู้ตรงไหนๆ ท่านรู้ไว้แล้วๆ ท่านปฏิบัติมาก่อนแล้วๆ เราไปรู้ทีหลัง เป็นอย่างนั้นนะพุทธศาสนา เพราะฉะนั้นจึงมีคนเคารพนับถือมาก พุดง่าย ๆ ก็ว่า ผู้อยากให้มีน้อย ผู้อยากได้มีมาก ผู้จะเอามีมาก นี่ละตระหนี่ถี่เหนียวมีเต็มบ้านเต็มเมือง ความที่จะเสียสละมีน้อยมาก ๆ เรื่องมีแล้วมี แต่มีน้อย

พุทธศาสนาเลิศเลอ ถ้าใครตั้งใจปฏิบัติตัวเองอย่างนี้จะมีความสงบสุขร่มเย็น แม้ภายในครอบครัวฝ่าฝืนไม่ได้ทะเลาะกัน ถึงจะทุกข์จะจนก็อยู่กันกินกันไปด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ผากเป็นผากตายต่อกัน ฝ่าฝืนอยู่กันได้เป็นสุข ลูกเต้าหลานเหลน พ่อแม่พาทุกข์ก็ทุกข์ไปตามแต่ไม่ได้ทุกข์ใจ ไม่เหมือนพ่อกับแม่ทะเลาะกันด้วยออกนอกกลุ่มนอกทาง นี่คือกิเลส กิเลสมันจะแยกออกนอกกลุ่มนอกทาง ของที่ดีตีให้แตก อย่างน้อยให้ร้าย มากกว่านั้นตีให้แตก กิเลสไปไหนตีที่นั่น ทำลายที่นั่นๆ แต่ธรรมะไปไหนประสานๆ เก็บหอมรอมริบเข้ามารวมเป็นเนื้อเป็นหนัง นี่เรียกว่าธรรมะ ไปไหนประสานกันได้ให้เป็นความแน่นหนามั่นคง

ไม่จำเป็นจะต้องว่าอยู่ภาคใด ๆ ชาติชั้นวรรณะใด ความดีเข้าถึงกันหมดเลย ไม่ต้องถามถึงชาติชั้นวรรณะกัน ทีนี้ความซึ้งก็เหมือนกัน เป็นเสียขึ้นมากลัวกันทั้งโลก ถ้าเป็นความดีแล้วกระหึ่มยิ้มย่องพอกพอใจ เป็นอย่างนั้นละ เรื่องธรรมจึงอยู่ด้วยกันได้ ถ้าไม่มีธรรมโลกนี้อยู่ด้วยกันไม่ได้นะ นี่อาศัยธรรมความเสียสละนั้นละ มีมากมีน้อย สำหรับวัดนี้เราเปิดโล่งไปหมดเลย มันโล่งมาจากหัวใจ หัวใจเราไม่มีอะไรที่จะหยาบจะอะไรเข้ามา

ธรรม ไม่มี มีแต่ได้มาเท่าไรออกๆ อย่างนี้ตลอด อย่างที่ของได้มานี้เหมือนกัน ได้มาเท่าไร เฉลี่ยเพื่อแผ้วให้ทั่วถึงกันหมดๆ

แม้ที่สุดตั้งแต่สัตว์อยู่ในวัดนี้ โถ ของเล่นเมื่อไร พวกไก่ พวกกระรอก กระแต กระต่าย พวกนี้เขากินเป็นสัตว์ อยู่เป็นสัตว์ ที่นี้สิ่งที่เรารักสงวนเขาไม่รู้เขาก็ทำลายได้ ก็เป็นตามประสาของเขา เขาก็อยู่กับเขาไปด้วยกัน ให้อาหารของเขา เรื่องของเขาเรื่องของเราเราก็อยู่กับเขาได้ ถ้าไม่อย่างนั้นก็หาว่าสัตว์เหล่านี้มาเบียดเบียนมาทำลายนั้นนี้ เกิดเรื่องขึ้นก็ให้ทราบสภาพของเขา เราควรรักษาได้แค่ไหนรักษาเอา เช่น กระต่ายนี้จุ่นจ้านมาก เป็นนิสัยของเขาอย่างนั้น ไปที่ไหนทั้งชุดนั้นชุดนี้ ปลุกอะไรๆ ไว้ไม่ได้ เขาก็รักษาเอาถ้าเราว่าเหนือเขา เราฉลาดเรารักษาเอา มีตาข่ายหว่านล้อมเอาไว้ที่เรารักษา เราอย่าไปตำหนิเขาทำเดี่ยว โดยที่เราไม่ใช้ความรอบคอบยิ่งกว่าเขาก็ไม่สูงกว่าเขาละ

ในวัดนี้เย็นไปหมด สัตว์ในวัดนี้เย็นไปหมดเลย ไปที่ไหนเป็นเพื่อนกันหมดกับผู้กับคนในวัดนี้ นี่ก็เห็นน้ำใจนั่นเอง เราเลี้ยงเราดูเขา เขาไม่กลัวเรา ไม่มีกลัว พวกสัตว์ในวัดนี้ไม่กลัวพระกลัวคน อยู่เต็มไปหมด นี่ก็คือธรรม มีแต่อาศัยเราๆ ไม่มีการเบียดเบียนการทำลายเขา เขาก็อยู่เย็นเป็นสุข สบาย นี่ละให้ดูเอาธรรม แม้สัตว์มาอยู่ก็เย็นสบายไปๆ ถ้าเป็นโลกเป็นกิเลสแล้วฉิบหาย ตายหมดละ

พากันรักศีลรักธรรมนะ รักกิเลสพาโลกให้เดือดร้อนวุ่นวายมาทั่วโลกดินแดน ไม่มีใครจะได้ความสุขความสบาย นับตั้งแต่เศรษฐกิจ มหาเศรษฐกิจลงมาหาคนทุกชั้นคนจน ถ้าไม่มีธรรมในใจทุกชั้นเหมือนกันหมด เราอย่าไปว่าเขามันมีศรีสุขมีเงินมีทองมากเขาเป็นสุข นี่เราดูตั้งแต่วัตถุภายนอก โดยที่จิตของเราไปอาศัยอยู่ภายนอก อาศัยว่าเป็นความสุข เรามีนั่นมีนี่แล้วก็มีอารมณ์ไปเกาะเขา แต่อารมณ์ของธรรมไม่มีในใจ เกาะเขายังคำฟังวันยังคำมีแต่ความทุกข์กันทั้งนั้น ถ้ามีอรรถมีธรรมแยกส่วนแบ่งส่วน สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่อาศัยร่างกาย เราจะแยกมาทางด้านจิตใจทำความดีแก่กันและกันก็เป็นประโยชน์ นี่ถ้าธรรมเข้าไปตั้งเอาสิ่งเหล่านั้นมาเป็นประโยชน์ได้ ถ้ามีแต่กิเลสล้วนๆ มีแต่เก็บหอมรอมริบกวาดต้อนเข้ามาๆ อย่างเดียว มีมากขนาดไหนไม่มีใครอาศัยได้ถ้าความตระหนี่เป็นเจ้าของ ถ้ามีธรรมเป็นเจ้าของ มีมากมีน้อยเฉลี่ยเพื่อแผ้วไปได้ทั่วกันหมด นั่นมันต่างกันนะ

เราอย่าว่าคนมีความสุขเพราะมีสมบัติเงินทองข้าวของมากทั้งๆ ที่ไม่มีธรรมในใจ พวกนี้พวกนี้เป็นทุกข์มากที่สุด เรามองเผินๆ ตามกิเลสพามองต่างหากนะ เห็นเขามั่งมีศรีสุข ยศถาบรรดาศักดิ์สูงๆ แล้ว เอาเหล่านี้ไปโปะๆ ให้จิตได้เกาะยึดๆ นิดหน่อยๆ ก็ฟังไปๆ หาสิ่งที่เป็นสาระไม่ได้ แต่ธรรมมีภายในใจแล้วแน่นหนามั่นคง มีก็รู้ว่ามี จนก็รู้ว่าจน

ความพลัดพรากจากไป โลกเป็นโลกอนิจจังก็รู้อัน ชวนชวยหามัน ธาตุชั้นนี้มีความจำเป็นตลอดเวลา ต้องพายุพอกินพาขับพาถ่ายพาหลับพานอน เอ้า หามาเพื่อมัน มันนี้เพื่อธาตุชั้นนี้ถึงวันตาย แต่เพื่อจิตนี้ตลอดไป จิตเป็นนักท่องเที่ยวไม่มีคำว่าตาย อันนี้เป็นจุดสำคัญมาก สัตว์โลกไม่มองเห็นใจ เพราะฉะนั้นโลกจึงมีแต่ความเดือดร้อน อยู่ในโลกนี้ก็เดือดร้อน อยู่ที่ไหนเดือดร้อนเพราะไม่มีธรรมในใจ ไปโลกหน้าก็เดือดร้อนอีก เพราะจิตดวงเดียวกันนี้

มืดกับแจ้งเปลี่ยนกันไปเปลี่ยนกันมา ภพชาติเปลี่ยนไปด้วยอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่ว ถ้าเรามีกรรมดี เปลี่ยนไปภพใดมีแต่ดี ๆ ถ้ามีกรรมชั่ว เปลี่ยนไปภพใดชาติใดมีแต่ภพที่ไม่พึงหวัง ๆ ทั้งนั้น เป็นทุกข์ตลอดไป นี่ละอำนาจแห่งกรรมชั่วมันทรมาณสัตว์โลก อำนาจแห่งกรรมดีส่งเสริมสัตว์โลกให้มีความสุขความเจริญ พากันจำให้ดี

พระพุทธเจ้าก่อนที่จะมาสอนโลกนี้กลั่นกรองเสียพอ จนได้ตรัสรู้เลิศเลอแล้วจึงมาสอนโลก ไม่ใช่เอาธรรมสุมสี่สุมห้ามาสอนจากหัวใจที่มัวหมอง ไม่มีในพระพุทธเจ้านะ พระพุทธเจ้าเป็นใจที่บริสุทธิ์พุทธโอเต็มดวง มาสั่งสอนโลกสั่งสอนด้วยความถูกต้องแม่นยำ ดังที่ท่านว่า สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมที่ท่านตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่มีแก้ไข ดัดแปลงให้เป็นอย่างอื่นได้เลย เพราะสมบูรณ์แบบแล้ว นั่นท่านสอนโลก แต่โลกมันมีแต่โลกบกพร่อง ให้กิเลสแบ่งไปกิน ๆ ไม่ปฏิบัติตามธรรม ผลเกิดขึ้นมากก็เป็นความทุกข์ร้อน

นี่ละให้พากันกำหนดพิจารณา เรื่องอารมณ์ของใจที่เกาะของใจคือศีลคือธรรมความดีงาม อันนี้จะติดตามกันไปทุกภพทุกชาติ สมบัติเงินทองนี้อยู่ด้วยกันเพียงอายุขัยของเรา เมื่อลมหายใจหมดแล้ว สิ่งเหล่านั้นหมดความหมายทันที ก็มีผู้อื่นสืบทอดไปชั่วลมหายใจ ๆ เหมือนกัน แต่ส่วนจิตใจนี้อาศัยความดีงามนี้ไปติดต่อ ถ้าเป็นความชั่วก็ติดต่อกันไปเรื่อย ทุกข์ไม่มีจิตจางก็คือการสร้างทุกข์ไม่หยุดไม่ถอยของบุคคลชั่วนั้นแหละ และไปภพใดก็ยืดยาวไปเรื่อย ๆ ไม่มีกุดมีดวันเรื่องความทุกข์ ถ้าเจ้าของสร้างบาปสร้างกรรมอยู่ตลอดเวลา ถ้าเจ้าของสร้างบุญความสุขไม่มีกุดมีดวัน มีแต่ยืดยาวไป ๆ เพิ่มขึ้น ๆ หนุนเจ้าของขึ้น เมื่อสุดขีดแล้วหนุนพ้นจากโลกกองทุกข์คือวัฏฏวนนี้ถึงนิพพาน

แดนนิพพานถึงนั้นแล้วเหมือนกันหมด พระพุทธเจ้า-พระสงฆ์สาวกอรหันต์ถึงนั้นแล้วหมดความทุกข์โดยประการทั้งปวง เป็นโลกเที่ยง ถ้าว่าโลกนะ แต่ท่านไม่ว่าโลกนิพพานเที่ยง คือจิตใจสมบูรณ์แบบแล้วด้วยความดีหนุนขึ้นไป เรียกว่านิพพานเที่ยง พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ถึงนิพพานแล้ว บริสุทธิ์แล้วมาสอนโลก ควรที่พวกเราทั้งหลายจะยึดมาเป็นข้อวัตรปฏิบัติพอเป็นสมบัติของเราบ้าง พระพุทธเจ้าท่านหวังเอาอะไรจากใคร

สอนโลกสอนด้วยความเมตตาสงสารล้วนๆ ท่านพอทุกอย่างแล้ว ท่านไม่หวังเอาอะไรจากพวกเรา พวกเราที่กำลังบกพร่องต้องการนี้ควรจะยึดจะเกาะ ทุกข์ยากลำบากด้วยการปฏิบัติความดีทุกข์เพื่อสุขไม่เป็นไร แต่การทำความชั่วซ้ำลามากทุกข์เพื่อมหันตทุกข์มันต่างกันนะ

โลกกว้างแสนกว้างหาผู้ที่จะมีที่ยึดที่เกาะไม่มีเลย เคว้งคว้าง เหมือนตกร้าในมหาสมุทรไม่มีฝั่งมีฝา แต่ติดแต่ดินกันท่วมมหาสมุทร มหาสมมุติมหานิยมเทียบกับมหาสมุทร เต็มด้วยกองทุกข์ความทรมาน ไม่มีฝั่งมีฝาวาจะยุติกันสิ้นสุดกันเมื่อไร เป็นอยู่อย่างนั้น นอกจากผู้มีความดีๆ ก็เรียกว่าใกล้ฝั่งเข้ามาๆ หรืออย่างน้อยก็มีเรือมารับๆ ไปผ่านไป ทั้งๆ ที่เขาจมนคนนี้มีเรือมารับผ่านไป นี่คนบุญเป็นอยู่อย่างนั้นนะ อยู่ในโลกที่เป็นความทุกข์ แต่คนมีบุญทุกข์น้อยกว่า นั่นต่างกันนะ ยังมีบุญสุดส่วนหนุนจิตใจให้ถึงความบริสุทธิ์แล้วเท่านั้นละ เรื่องความทุกข์ไม่มี ให้พากันอุตสาหะพยายาม

พระพุทธเจ้าก่อนจะมาสอนโลกท่านก็ทุกข์ทรมานแสนสาหัส ท่านไม่ใช่เข้ามาคว่ำเอามาแล้วมาสอนได้อย่างสบาย ท่านปฏิบัติพระองค์ท่าน อย่างพระพุทธเจ้าของเรา ๖ ปีทนทุกข์ทรมานถึง ๖ ปีจึงได้ตรัสรู้ ก็เลสชาติสะบั้นจากใจแล้วทุกข์ไม่มีในใจของพระพุทธเจ้าเลย สอนโลกด้วยบรมสุข ไม่ได้สอนโลกด้วยความทุกข์ภายในใจ จึงควรเป็นคติตัวอย่าง รู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่าง ไม่ได้สอนด้วยมิดด่ากำตานะ สอนโลกด้วยความรู้แจ้งแทงทะลุไปหมด แต่พวกเราที่จะยึดจะเกาะตามท่านยึดไม่ได้เกาะไม่ได้มันเกินไปนะมนุษย์เกิดมาทั้งชาติ

เราคำนวณดูซิตั้งแต่เราเกิดมานี้นานเท่าไร สุขความทุกข์เต็มในตัวของเราในหัวใจของเรา แล้วคิดไปอีกว่าเราจะไปที่ไหนต่อไปนี้ จากภพนี้เราก็ไม่แน่เลย ไม่ทราบจะไปที่ไหนๆ เพราะเราไม่ได้มีความแน่นอนในใจของเรา ผู้ที่สร้างความดีแน่ๆ แน่ทีเดียว พอสร้างความดีมากเข้าๆ มีความอบอุ่นๆ ภายในจิตใจ สิ่งเหล่านั้นก็อาศัยกันไป อันนี้มีความอบอุ่นภายในใจตลอด ไม่พลัดไม่พรากไม่จากกันไปนะ ความดีอยู่ในใจ มีมากเท่าไรๆ ก็ยิ่งมีความแน่นหนาแน่นคง

ดังที่ธัมมิกอุบาสกเป็นนักทำบุญให้ทาน นักภาวนา มีงานที่ไหนเขาต้องเชิญท่านไปเป็นหัวหน้าๆ พาทำบุญให้ทานๆ พอถึงกาลเวลาที่ท่านจะไปแล้วที่นี้ ท่านแนใจ ภาวนา ท่านก็มีแนใจแล้ว ที่นี้เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยจนตัวเข้ามา ก็ให้ลูกนิมนต์พระมาสวดธรรม สวดธรรมให้ฟัง เป็นวาระสุดท้ายที่จะจากชั้นนี้ไป เวลาเขาไปนิมนต์พระมาสวด ท่านก็ฟัง

เปลิน ๆ ไปจิตตภาวนา จิตมันสงบลงไปออกภูริละที่นี้ เทวดาทั้งหลายในสวรรค์หกชั้น ฟัง
 ชินะ รถทิพย์ที่มารอบอยู่บนอากาศนี้ทุกชั้นเลย

ธัมมิกอุบาสกนี้ควรแก่สวรรค์ทุกชั้น จะไปชั้นไหนได้เลยเพราะบุญสมบูรณ์เต็มที่
 แล้วในสวรรค์หกชั้น พอจิตฟังธรรมเปลินเข้า ๆ จิตสงบลงไปมันออกภูริละชิ เทวบุตรเทวดา
 อยู่บนท้องฟ้าเต็มไปหมด ใครก็ต่างเชื่อเชิญ ๆ ให้ขึ้นรถทิพย์ของตัว ๆ ไปสวรรค์ชั้นนั้น ๆ ที่
 นี้ท่านก็ฟังเปลิน แล้วก็ดูเทวดาเหมือนหนึ่งว่ามากวน ท่านกำลังฟังธรรมเปลินอยู่ จะว่า
 หลุดปากก็ได้ไม่ผิด หลุดปากออกมาจากใจที่เกี่ยวข้องกับเทวบุตรเทวดาอยู่ข้างบน เขามา
 เชื้อเชิญท่านให้ไป รถทิพย์นี้มีทุกชั้นของสวรรค์ จะไปชั้นไหนได้เลย เทวดาทั้งหลายเชิญ

ทางนี้กลัวจะเป็นอันตรายต่อธรรม ท่านคงจะหลุดปากออก คือจิตนี้ฟังใส่เขาแล้ว
 ปากนี้เป็นเครื่องมือส่วนหยาบ เลยหลุดปากออกมาว่าให้รอก่อน ๆ คือบอกพวกเทวดา
 ทั้งหมดให้รอก่อน เวลานั้นกำลังฟังธรรม จะเป็นการกวนอรรถกวนธรรม พอว่าให้รอก่อน
 ใคร ๆ ก็ทราบด้วยกัน ได้ยินว่าให้รอก่อน พระที่กำลังสวดท่านก็เลยหยุด หยุดแล้วกลับไป
 วัด พอกลับไปที่นี่ก็พอดีจ้งหวะเดียวกัน จิตของอุบาสกนั้นย้อนกลับมา จากเทวดาแล้ว
 ออกมานี้เห็นพระหนีไปหมดแล้ว เลยถามว่าพระท่านไปไหนหมด อ้าวก็คุณพ่อว่าให้ท่าน
 รอก่อนท่านก็กลับละชิ อ้อพ่อไม่ได้ห้ามพระนี่นา ห้ามพวกเทพทั้งหลายต่างหาก ที่เขารอ
 อยู่บนอากาศนี้มาจากสวรรค์ทุกชั้น ให้เขารอก่อน เป็นการรบกวนธรรมะเพียงเท่านั้นเอง
 พ่อไม่ได้ห้ามพระ ไปนิมนต์ท่านมาอีก ไปเดี๋ยวนี้

พอดีพระไปถึงวัด พระพุทธเจ้าก็รับสั่งดูเลย ภาษาของเรา นี้มากันยังไง พระไป
 สวดนั้นมาทำไม ก็อุบาสกนั้นบอกว่าให้รอก่อน ก็เลยมา อุบาสกนี้ไม่ได้ห้ามพวกเธอ
 ทั้งหมดนะ ห้ามพวกเทพต่างหาก นั้นเห็นไหม นี่พระพุทธเจ้าก็หยั่งทราบอย่างเดียวกัน
 พุดเป็นเสียงเดียวกัน ไม่ได้คัดค้านกัน เทวดาทั้งหลายอยู่บนสวรรค์ชั้นนั้น ๆ ลงมา เขารอ
 ทิพย์มาเต็มท้องฟ้าอากาศ ใครก็เชื่อเชิญให้ไปรถของตน ๆ อุบาสกนั้นก็กลัวว่าจะเป็น
 การรบกวนธรรมะ จึงให้พวกเทวดาทั้งหลายรอลีก่อนต่างหาก ไม่ได้ห้ามพระนะ ไปกลับคืน
 ไป นี่เห็นไหมพระพุทธเจ้า ให้กลับคืนไปเดี๋ยวนี้ ท่านให้กลับคืนไปอีก ธัมมิกอุบาสกห้าม
 พวกเทพทั้งหลาย ไม่ได้ห้ามพวกเธอนะ ไป กลับคืนไปอีก

นั่นเห็นไหม ความรู้ของพระพุทธเจ้ากับความรู้ของอุบาสกนั้นเข้ากันได้ปั๊บเลย จึง
 ไป พอไปสวดเสร็จเรียบร้อยแล้ว นี่ถึงเวลาแล้ว พ่อจะไปแล้ว ธาตุชั้นนี้มีเพียงเท่านั้นแหละ
 สอนลูกนิดหน่อยให้พากันตั้งใจดำเนินตามพ่อนะ แล้วท่านก็ไปเลย นี่ละอำนาจแห่งความ
 ดี แน่ใจตนเองอยู่อย่างนั้น เมื่อเวลาสร้างเข้ามากเข้า ๆ มันแนใจ ๆ เอ้า ยกเข้ามา พุด

เข้ามาให้ท่านทั้งหลายฟัง เอาเป็นตัวอย่างนี้เลย เราขึ้นเวทีมาแล้วกับกิเลส พัดกับกิเลส เรา
มุงจะไปนิพพานอย่างเดียว ให้เป็นพระอรหันต์เท่านั้น ทีนี้เวลาปฏิบัติธรรมเข้าถึงธรรมชั้น
ละเอียดละที่นี้ นี่ก็ไปป่วยอยู่ที่กระโหมโพหนอง ไข้ขัดหัวอก

ที่ในบ้านแถวนั้นเขาตายวันมากวันละแปดคน วันน้อยวันละสามคน ตายแล้วชนกัน
มาเผาที่ป่าช้าๆ นิมนต์เราไปกุสลา มาติกา ทั้งๆ ที่งานเรากับธรรมะนี้มันหมุนเป็นธรรมจักร
แล้วตอนนั้น หมุนเป็นธรรมจักรไม่มีเวลาว่าง เขาก็มานิมนต์ไป จำเป็นก็ต้องไป เพราะแถว
นั้นไม่มีพระ เราก็ไปสวดกุสลา บางวันไม่ได้กลับวัดเลย เอ้าพอสวดเสร็จเอาอีกแล้วๆ
อยู่อย่างนั้น ได้ไม่กี่วันเราก็เป็นขึ้นมา เป็นขึ้นมาในตัวของเราเลย ขัดเหมือนหอกเหมือน
หลาวแทงเข้าไปในหัวอก ปีบแป็บที่แรก ปีบแป็บๆ เอ้าทำไมเป็นอย่างนี้ ต่อมาหนักเข้าๆ
รวดเร็วนะ เพราะฉะนั้นพวกที่เป็นไข้ประเภทนี้สองวันตาย สามวันตาย ถ้าเลยกว่านั้นแล้ว
ไม่ตาย มันอยู่ในย่านสองวันกับสามวันตาย

เราก็ไปสวดให้เขา เลยไม่ได้กลับวัด มันก็มายิบแย็บๆ อ้าว แปลกแล้วนี่ นั่งอยู่ใน
นั้นไม่นาน หนักขึ้นๆ ชัดเจนเลยว่าอ้อพวกนี้ตายนี้เป็นโรคอย่างนี้เอง อย่างเป็นกับเราเวลา
นี้ มันเหมือนหอกเหมือนหลาวทิ่มเข้ามาในหัวอก มันขัดหัวอก เราจำเป็นก็ต้องบอกเขา
เอ้อ พวกญาติโยมนะอาตมาเป็นโรคอย่างนั้นแล้วนะ เดียวนี้ นั่งอยู่นี้เป็นแล้วเริ่มขึ้นมา มา
นั่งสวดกุสลา มาติกาอยู่ที่นี่ หนักขึ้นทุกทีๆ อาตมาจะลาไปแล้วนะ ถ้าอยู่นี้มันก็จะตายอีก ว่า
จันละ เขาก็ให้ไปทันที อ้อถ้านั้นให้รีบท่านให้รีบไปๆ เพราะเขาเคยเห็นโทษของความตาย
เกลื่อนกล่นอยู่ตลอดเวลาแล้ว

เราไปมันก็ขึ้นอย่างหนักนะ นี่ละเอาให้มันชัดเจน นี่กำลังอยู่ในสนามรบ หอกหลาว
มันก็ทิ่มๆ มานี้ จิตอันหนึ่งมันห้วง ห้วงว่าเวลานี้ยังไม่อยากตาย จิตของเรายังไม่พิน แม้จะ
ถึงขั้นสูงขนาดไหนก็แน่ใจ รู้อยู่ในหัวใจ แต่ยังไม่หลุดพ้น ถ้าจิตของเราได้หลุดพ้นจาก
กิเลสแล้วไปเมื่อไรเราไปได้เราไม่ห้วงใย แต่เวลานี้จิตของเรา ยัง ตายนี้จะตกค้าง ค้างชั้น
ไหนมันก็รู้ นั่นเห็นไหม นี่มันจะอยู่ในสุทธาวาสห้าชั้น ให้ลงไม่ลง มันกำลังก้าวขึ้นแต่มันไม่
ถึงที่สุด

เป็นห้วงใยในชีวิต คือยังไม่อยากตาย ตายแล้วมันจะตกค้างอยู่ชั้นใดๆ ในห้าชั้นนี้
รู้แล้วว่าจะไปชั้นใด มันรู้ นั่น ชัดเจน เป็นห้วงชีวิต คือยังไม่อยากตายมันยังไม่พิน ห้วง
เท่านั้นแหละ ให้ห้วงอย่างอื่นไม่มี ทีนี้มันหนักเข้าๆๆ สักเดียวพระธรรมที่อยู่ในใจเดือน
ขึ้นมา ท่านจะห้วงอะไรในเรื่องความเป็นความตาย ความเป็นความตายมันก็อยู่กับท่านเอง
แล้วท่านไปห้วงไปห้วงหาอะไร เรื่องกองทุกข์เหล่านี้ท่านก็เคยผ่านมาแล้วตั้งแต่สมัยนั้น

ตลอดรุ่ง พัดกันกับกิเลส ท่านก็เคยผ่านมาแล้วอย่างโชคโชน ไม่ใช่เวลานี้ท่านจะใช้เวลาไหน ความทุกข์อยู่กับท่านพิจารณามันซิ เรื่องความทุกข์ให้เห็นประจักษ์

พอว่าอย่างนั้นเรียกว่าได้สติ ตัดปุบมาทางนี้ไม่กังวลกับเรื่องความเป็นความตาย พุ่งเข้าไปใส่ทุกขเวทนา แยกแยะทุกขเวทนาที่มันเป็นอย่างหนักๆ แยกแยะกันๆ เหมือนเราเคยพิจารณามาแล้ว เพราะท่านเตือนว่าเรื่องกองทุกข์เหล่านี้ท่านก็เคยพิจารณามาแล้ว เราก็ได้สติ ปับเข้ามามันก็ผิงเลยทันที พิจารณาซิ ใจที่มันเป็นเสี้ยนเป็นหนามมันประจักษ์ใจจริงๆ นะ มันเหมือนเป็นหอกเป็นหลาวทิ่มๆ กำหนดพิจารณาแยกออกๆๆ แยกไปๆ พิจารณาลงไป อันนี้จางออกๆๆ พิจารณาตามกันๆ สุดท้ายเปิดโล่งไปหมดเลย นั่นเห็นไหมคนกำลังจะตาย

นี่ละอำนาจธรรมโอสถแก้กันได้อย่างนี้ โล่งไปหมด พิจารณาอะไรที่ยังติดค้างอยู่ตรงไหนจะตามพัดกันอีก แล้วโล่งไปหมด แน่ใจว่าเออที่นี้ไม่ตาย นั่นแน่นอน กำหนดที่ไหนมันก็ไม่ตาย แน่ใจ แน่ใจเวลานี้ยังไม่ถึงขั้นพ้นทุกข์ ถึงนิพพานทั้งเป็น ยังไม่ถึง อยู่ในขั้นใดขั้นหนึ่งที่จวนจะเข้าถึงนิพพาน แต่ไม่อยากอยู่ เพราะฉะนั้นจึงยังไม่อยากตาย มันยังไม่นิพพาน ถ้าถึงนิพพานเมื่อไรตายได้เลย นี่ยังไม่ถึงมาเป็นห่วงนี้ ธรรมท่านก็เตือนเอาเลย ท่านมาห่วงมาหวงอะไรความทุกข์อยู่กับท่าน พัดกันเดี๋ยวนั้น มันก็ได้สติปั๊บซัดกันเปรี้ยๆ ที่นี้กลางคืนโล่งหมดเลย หกทุ่มตั้งแต่เริ่มมืด พัดกันอยู่นั้นถึงหกทุ่ม

ที่นี้ปรากฏว่าโล่ง กำหนดดูอะไรๆ ที่มันเป็นเหมือนเสี้ยนเหมือนหนามออกหมดโดยสิ้นเชิงในเวลานั้นเลยนะ ไม่ต้องหาทุกข์หาชาติไหนมาใส่ เอาธรรมโอสถ พอโล่งแล้วลงเดินจงกรม จุดไฟไว้โน้น เขาเอาตะเกียงดอกบัวตูมๆ ตั้งไว้ เราอยู่ในมุ้ง หากว่ามันเกิดอะไรขึ้นมาเดี๋ยวมันจะไปโดนตะเกียง จึงเอาตะเกียงไว้นอกมุ้ง พัดอยู่คนเดียวกับความทุกข์ทั้งหลาย พออันนี้ว่างไปหมดแล้ว ก็เปิดมุ้งออกไปเดินจงกรม หายเลย แล้วก็แน่ใจประจักษ์ในเวลานั้น ถ้าตายเวลานี้เราจะไปชั้นนั้นๆ

นี่โกหกท่านทั้งหลายหรือมันประจักษ์อยู่ในหัวใจจากการปฏิบัติของเรา แต่มันยังไม่ถึงจุดหมายคือนิพพานเราจึงยังไม่อยากตาย ถ้าถึงนิพพานแล้วไปเมื่อไรไปเลยเราไม่เสียดาย เราเสียดายที่ว่าเราจะตกค้าง ตกค้างวันหนึ่งสองวันเราไม่อยากค้าง เพราะไม่ถึงที่สุด นี่ละมันเป็นห่วง ธรรมท่านกระตุกเอา ท่านมาห่วงอะไรความเป็นความตาย ความทุกข์เป็นอริยสัจอยู่ในตัวของท่าน พิจารณาลงไปซิ มันก็ได้สติปั๊บ ที่นี้ก็พัดกันเลย โล่งเลยหาย นี่ละทุกข์ที่เขาตายกันวันละเจ็ดศพแปดศพ มาเป็นกับเราเอง ถอนกันในคืนวันนั้น ได้หมดโดยสิ้นเชิง นี่ด้วยธรรมโอสถ

แล้วคำที่ว่ายังไม่อยากตาย ๆ ก็หายสงสัย เพราะพระธรรมท่านว่าท่านจะยุ่งอะไรกับความ เป็นความตาย พิจารณา จิตก็ละเอียดเข้าไป ๆ ยังไม่พ้นก็เราไม่ตายจะชัดให้พ้นเข้าใจ ใหม่ ออกจากนั้นก็กลับมาวัดตอย ๆ ไปทางนั้นเดือนสี่เดือนห้าไปอยู่ภูเขาค้างคาว ฟัดกัน พอกลับมาวัดตอยก็ขึ้นม้วนเสื่อกันตรงนั้น ที่นี้ไม่ถามหาหนีพพานไม่อยากไปนิพพาน ตายเมื่อไรก็ได้ เราไม่มีอะไร ไม่เหมือนคราวที่เป็นโรคช้ำหน้าช้ำหลังอยู่นั้น ยังไม่อยากตาย ยังไม่ถึงนิพพาน

ที่นี้จะถึงหรือไม่ถึงก็ตาม บอกว่าหมดสงสัยแล้ว ตายที่ไหนเมื่อไรได้ทั้งนั้น ๆ เห็นไหมนี่ที่ฟังของใจ นี่ละเวลาสร้างแล้วมันประจักษ์อยู่ในหัวใจ อะไรจะทุกข์จะจนอันนี้ไม่ได้จน แน่นหนาแน่นคงเต็มอยู่ในหัวใจ บุญกุศลเต็มอยู่ในหัวใจแล้วไปไหนไปเถอะคนเรา สิ่งเหล่านั้นเต็มบ้านเต็มเมืองไม่แน่นะ อันนี้บุญกุศลเต็มหัวใจแน่ ให้พากันจำเอานะทุกคน วันนี้ได้เปิดให้ท่านทั้งหลายฟังว่า ความแน่นของใจแน่นอย่างนั้นละ แน่มาเป็นลำดับ ๆ นะ แต่พอแน่นตอนจนสุดท้ายนั้น มันแน่นต่อนิพพานต่อชั้นสูงสุด มันแน่นต่อกัน

ที่นี้จะก้าวมันยังก้าวไม่ได้ มันจะตาย ที่นี้ก็หวงหวงยังไม่อยากตาย ให้ก้าวถึงเสียก่อนค้างกันอยู่ตรงนั้น เข้าใจหรือ ก้าวไม่ได้ แต่โรคหายไปปีบกลับมาถึงก้าวอีกคราวหลัง คราวนี้ไม่หา ไม่หาอะไรไม่ต้องการอะไร ตายหรือเป็นไม่เคยสงสัย เป็นที่แน่ใจชัดเจนแล้ว นี่ละธรรมพระพุทธเจ้ามาสอนโลก ท่านสอนในหัวใจท่าน เราปฏิบัติธรรมตามท่านธรรมเป็นอันเดียวกัน ความรู้อย่างเดียวกันมาเต็มหัวใจเราแล้ว ถ้ามหาพระพุทธเจ้าหาอะไร เข้าใจแล้วหรือ

ให้พากันจำเอานะ คุณงามความดีอย่าปล่อยอย่างวาง ให้อุตสาหะพยายามทุกคน ๆ เวลานี้ศาสนาห่างเหินจากชาวพุทธเรามาก จึงมีแต่ความทุกข์ ความยุ่งเหยิงวุ่นวายเต็มบ้านเต็มเมือง อันนั้นก็มันก็มี มันมีของมีเต็มโลก แต่ตัวของเรามันไม่มีนะชิมันก็ทุกข์ เอาละที่นี้ให้พร เทศน์ให้ฟังก็เปิดอกเทศน์นะ เราเปิดอกทำทนายทุกอย่าง ในสามแดนโลกธาตุนี้ เราทำทนายได้หมดจากหัวใจดวงนี้ ที่ได้ปฏิบัติธรรมตามพระพุทธเจ้ามา หายสงสัยทุกอย่างแล้ว มีแต่เทศน์สั่งสอนพี่น้องทั้งหลาย ดิ่งขึ้นลากขึ้น ใครจะเอาก็เอา ไม่ฟังเสียงใครก็จำเป็น กรรมของสัตว์ละนะ

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th